

Publicerad 2024-02-17 02:05 av Fredrik Trulsson

Årsdagar, dessa årsdagar.

Den enda

En eftermiddag dog den enda, den enda som betydde allt.

Först kunde jag inte förstå det, sen blev allting plötsligt kallt.

Jag önskar att det inte vore sanning, att hon lever ännu kvar.

Men såvitt jag förstår är det så att, minnena är allt som jag nu har.

Om förtvivlan och mörker vore allt för mig, en bris i stormen ändå,

För min mamma hon dog och gick ifrån mig, det är allt jag kan tänka på.

Det finns dagar då jag känner glädje, det finns sådana då jag bara vill bort.

Men de med dig kära mamma, mörka och ljusa, en epok alltför kort.

Jag sitter på mitt rum och skriver, för sova det kan och vill jag ej,

I drömmarna kommer du hit igen och när jag vaknar gör det ont i hela mig.

Men en dag vi kanske ses igen och jag hoppas att mitt hjärta gör dig glad.

För allt jag velat med livet, var att du skulle vara stolt när vi gick på promenad.

Att jag älskade dig, det vet jag att du visste, i ruinerna av den kärleken lever jag.

Så min önskan är att du ibland kände detsamma och ler om vi ses någon dag.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Fredrik Trulsson med Poeter.se id #233094 innehar upphovsrätten